

Γράφει ο Μπάμπης Ράκης - bambisrakis@cytanet.com.cy

Η ΑΝΝΟΥΛΑ ΤΟΥ SYDNEY

(Περίληψη προηγούμενου)

Τελικά η Ιομήνη αποφασίζει να πάει κοντά στην άγνωστη ξένη κοπέλα, που ταράχθηκε σαν την είδε να έρχεται, από μακριά, όταν διαπιστώνει με μεγάλη έκπληξη ότι της μοιάζει, όταν ήταν στα νιάτα της. Την πλησιάζει καθώς η νέα κοπέλα είναι ακουμπισμένη στα κάγκελα του πλοίου και αγναντεύει το πέλαγος και

της λέει:
-Δεσποινίς καλημέρα.
Η κοπέλα ενοχλημένη από την επιμονή της άγνωστης γυναίκας να συνεχίζει να της μιλά σε μια γλώσσα που δεν καταλαβαίνει, γυρνάει απότομα προς το μέρος της έτοιμη να φύγει. Ανυκρίζοντας όμως το πρόσωπο της Ιομήνης, που τον χτυπούσαν οι πρώινές ακτίδες του ήλιου, παρατήρησε και εκείνη κάτι που όχι μόνο την εξέ-

πληξε αλλά και την τρόμαξε.
Έβλεπε τώρα καθαρά, πως η άγνωστη, μέσης ηλικίας ξένη γυναίκα, είχε τα ίδια χαρακτηριστικά με εκείνη. Τρόμαξε. Πως ήταν δυνατό αυτή η άγνωστη να της μοιάζει τόσο πολύ. Η κοπέλα κυριευμένη από ταραχή και φόβο, απομακρύνθηκε γρήγορα προς την σκάλα που οδηγούσε στις καμπίνες.
Η Ιομήνη ένιωσε τα πόδια της να λυ-

γίζουν έτοιμη να σωριασθεί στο πάτωμα του πλοίου.
Θα πάει δίπλα της ο Άλκης και θα την βοηθήσει να συνέλθει. Όμως και αυτός θα μείνει έκπληκτος όταν η Ιομήνη θα του πει πως διαπίστωσε πως η ξένη κοπέλα της μοιάζει καταπληκτικά και της θυμίζει τον εαυτό της όταν ήταν νέα.
Ας δούμε την συνέχεια της ιστορίας.

Εσού και εκείνη η άγνωστη μοιάζετε στο πρόσωπο; Δεν είναι δυνατό της είπε ο Άλκης. Μπορεί προς στιγμή να σου φάνηκε ότι μοιάζετε.
Όμως η Ιομήνη επέμενε και τα μάτια της δάκρυζαν. Ο Άλκης ακούμπησε το χέρι στον ώμο της λέγοντας:
- Ιομήνη συνέλθε. Νιώθω τον μεγάλο σου πόνο για το χαμένο κοριτσάκι σου. Αλλά μη κυνηγάς φαντάσματα. Πάψε να ταράζεσαι κάθε φορά που βλέπεις ένα άγνωστο κορίτσι και να νομίζεις ότι σου μοιάζει.
- Μα είναι η πρώτη φορά Άλκη που αντικρίζω ένα άγνωστο κορίτσι να έχει τα ίδια χαρακτηριστικά με εμένα. Δεν είναι της φαντασίας μου.
Ο Άλκης προσπάθησε να αλλάξει την κουβέντα λέγοντας:
- Πρέπει να πάμε να ρίξουμε μια τελευταία ματιά στις βαλίτσες μας. Σε λίγες ώρες φθάνουμε στο Σύνδνεϋ.
Η Ιομήνη τον ακολούθησε αμίλητη.

.....
Στο μεταξύ η άγνωστη κοπέλα όταν κατέβηκε στην καμπίνα της- πρώτης θέσης- που την μοιραζόταν με τον πατέρα της, ένιωθε και εκείνη μια μεγάλη ταραχή.
Δεν θέλησε όμως να δείξει στον πατέρα της, την ταραχή της αυτή και γύρισε το πρόσωπό της προς το φιλιστρίνι, ενώ πίσω της, δίπλα στο μικρό τραπέζακι καθόταν ο πατέρας της, γράφοντας κάτι αριθμούς. Χωρίς να γυρίσει να τον κοιτάξει τον ρώτησε τάχατες αδιάφορα στα Γερμανικά:
- Μπαμπά μοιάζω πολύ της μαμάς στο πρόσωπο; Πέθανε όταν ήμουν πολλή μικρή και δεν θυμάμαι.
- Ναι κοριτσάκι μου. Μοιάζεις πολύ στην καμμένη την μανούλα, που μας έφυγε τόσο νωρίς.
- Όμως όλες οι φωτογραφίες που είχαμε σπίτι μας στο Βερολίνο, δεν έδειχναν να της μοιάζω.
- Κοριτσάκι μου Άννα τι αυτά που λες. Πρώτη φορά τα ακούω. Εγώ ο πατέρας σου σου το λέω. Γιατί να σου πω ψέματα;
- Τώρα που μεγάλωσες και ομόρφυνες, κάθε φορά που σε βλέπω μου θυμίζεις εκείνη, όταν την συνάντησα για πρώτη φορά.
Η κοπέλα έμεινε όρθια με γυρισμένη συνέχεια την

πλάτη προς τον πατέρα της, να δείχνει ότι παρακολουθεί την θάλασσα από το φιλιστρίνι, ενώ στόχος της ήταν οι απαντήσεις του πατέρα της.
.....
Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ, ο ανώτερος ναζι αξιωματικός της Γκεστάπο και φοβερός βασανιστής στρατοπέδου συγκέντρωσης, που τώρα ονομάζεται Μαξ Σμίθ και κατέχει βρετανικό διαβατήριο, δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί όλες αυτές οι ερωτήσεις της κόρης του.
- Με κάποιο χαμόγελο απορίας της είπε και πάλι στα γερμανικά:
- Γλυκιά μου δεσποινίδα Άννα γιατί όλες αυτές οι ερωτήσεις σήμερα για την μανούλα σου;
- Έλα κοντά μου και κάτσε. Θέλω να σου μιλήσω πριν κατεβούμε στο Σύνδνεϋ.
Η Άννα-(μάθαμε τώρα το όνομα και την εθνικότητα της άγνωστης όμορφης ξένης κοπέλας)-γύρισε προς τον πατέρα της και με αργά βήματα έκατσε δίπλα του, με χαμλωμένα τα μάτια.
Ο Μαξιμίλιαν Κρουζ, δεν αντιλήφθηκε τίποτε από την ταραχή της κόρης του. Της σήκωσε λίγο το πρόσωπο για να τον κοιτάξει λέγοντας:
- Άννα παιδί μου πρέπει να σου ξαναθυμίσω αυτά που σου έλεγα συνέχεια πριν ξεκινήσουμε για την Αυστραλία.
- Τα θυμάμαι πατέρα είπε η Άννα κοιτάζοντας τώρα με μεγαλύτερη προσοχή το μακρόστενο αυλακωμένο με ρυτίδες πρόσωπο του. Καθώς καθόταν ακουμπώντας στο μικρό τραπέζακι της καμπίνας, οι ώμοι του είχαν γύρει.
Ήταν ψηλός ευθυτενής αλλά υπήρχαν στιγμές που το κορμί του λυγίζε.
- Είναι από την υγρασία της θάλασσας, έλεγε στην κόρη του. Όμως εκείνη αντιλαμβανόταν ότι κάτι άλλο συνέβαινε.
Ο πατέρας της είχε λυγίσει. Είχε λυγίσει από τον φόβο, σε όλους αυτούς τους μήνες, που κυνηγημένος κατόρθωσε τελικά να δραπετεύσει από το Βερολίνο και να παραδοθεί με την κόρη του στα βρετανικά στρατεύματα πριν τελικά μπει ο κόκκινος στρατός στο πρωτεύουσα.
Παρατήρησε ότι τις τελευταίες μέρες και ενώ πλησιάζε ο καιρός που θα φθάνανε στην Αυστραλία, έδει-

χνε κάποια αγωνία και προσπαθούσε να την κρύψει από την κόρη του.
- Λοιπόν Άννα γλυκό μου κορίτσι πρέπει να αντιληφθείς ότι έχουμε αλλάξει οριστικά ταυτότητα όνομα και πατρίδα.
- Ναι πατέρα, τον πρόλαβε εκείνη. Είμαστε Άγγλοι που ζήσαμε όλα μας τα χρόνια στην Νότια Αφρική και τώρα αποφασίσαμε να έρθουμε στην Αυστραλία. Στην Νότια Αφρική διατηρούσες γκαλερί με ζωγραφικούς πίνακες.
Τον κοίταξε ξανά στο πρόσωπο και πρόσθεσε:
- Έχουμε βρετανικό διαβατήριο. Εγώ ονομάζομαι Άννα Σμίθ και εσύ Μαξ Σμίθ.
Εκείνος βιάστηκε να προσθέσει:
- Το κυριότερο δεν θα μιλάμε ποτέ Γερμανικά όταν βρισκόμαστε σε δημόσιο χώρο ή μεταξύ άλλων Αυστραλών. Θα μιλάμε μόνο Αγγλικά, έστω και με βαριά προφορά, διότι δεν είμαστε από την Αγγλία. Θα μας συνηθίσουν.
Της έπιασε τα δύο της χέρια τα κράτησε για λίγο σφιχτά λέγοντας:
- Πρέπει να επιβιώσουμε κοριτσάκι μου. Χρειάζομαι την βοήθεια σου.
- Είμαι στο πλευρό σου πατέρα. Πες μου την αλήθεια. Νιώθεις κάποιο φόβο;
- Ναι fraulein (δεσποινίς) Άννα. Σε εσένα μόνο μπορώ να το εξομολογηθώ αυτό.
(Η συνέχεια την επόμενη Τετάρτη)

ΚΑΘΕ ΤΡΙΤΗ, ΤΕΤΑΡΤΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ

Εφημερίδα

Ο ΚΟΣΜΟΣ

Τώρα και στο facebook